

Besvarelse (16/3 79):

Socialministeren (Erling Jensen):

Det kan oplyses, at der den 15. marts 1979 er underskrevet en ny bekendtgørelse om betaling for ophold i daginstitutioner for børn, som bl. a. indeholder en regel, hvorefter der åbnes adgang for kommunerne til at fastsætte betalingen på grundlag af børnenes alder.

Til *justitsministeren (8/3 79) af:*

Lilli Gyldenkilde (SF):

»Vil ministeren stille udvisninger af udlændinge i bero, indtil der forligger et resultat af det arbejde, som den under justitsministeriet nedsatte arbejdsgruppe til undersøgelse af problematikken omkring praksis i udvisningssager er i gang med at udføre?«

(Spm. nr. 680).

Begrundelse.

Hr. Mohamed Fagag Zion har i dag forelagt justitsministeren sin sag. Han har boet og arbejdet i Danmark i 3½ år og rejser til sit hjemland for at aftjene sin værnepligt, hvilket han ifølge sit hjemlands love skal. Han kommer tilbage til Danmark, hvortil han føler sig knyttet, da han her i landet har et barn. Han er separeret. Han kan bevise at kunne få arbejde på Scanless i Viborg. Han har aldrig været i konflikt med loven og har tilknytning til sin kones familie i Viborg.

Besvarelse (15/3 79):

Justitsministeren (Nathalie Lind):

Det generelle spørgsmål må jeg besvare benægtende. Jeg kan imidlertid oplyse, at jeg i januar 1979 har anmodet fremmedlovsudvalget om snarest at søge at færdiggøre den del af udvalgets arbejde, som er nævnt i kommissoriet, pkt. 1, hvorefter udvalget, i tiden indtil en ny lov kan gennemføres, forlovs skal overveje, om der kan udformes mere detaljerede administrative retningslinier for meddelse af opholds- og arbejdstilladelser og for afgørelsen af udvisningssager.

Vedrørende den i spørgsmålet omtalte konkrete sag kan jeg oplyse, at den pågældende ikke er blevet udvist af landet, men har fået afslag på en ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse.

Jeg har modtaget en henvendelse om ændring af afgørelsen. Jeg vil nu undersøge sagen nærmere og træffe afgørelse på grundlag af en vurdering af samtlige foreliggende omstændigheder.

Til *handelsministeren (8/3 79) af:*

Glistrup (FP):

»Hvilke lovbestemmelser skal ophæves, for at den af Ravnsborg kommune ønskede Fejðforbindelse kan etableres, uden at særlige nådigheretilladelser på forhånd skal indhentes?«

(Spm. nr. 682).

Begrundelse.

En tidstypisk foretelse i SVCQMBF-epoken beskrives i Kristeligt Dagblad for den 8. marts 1979: »Færgen Vester, der sejler mellem Lolland og Fejø, har fået så mange skrammer af isen, at den måtte på værft. Ravnsborg kommune, der driver færgeriet, lejede i stedet en slæbebåd, så den regelmæssige forbindelse til Fejø hver halve time kunne opretholdes.

Men her kom statens skibstilsyn i vejen. For passagerkabinen på slæbebåden er gasopvarmet, og det er ikke sikkert nok. Det kan med andre ord ikke godkendes til færgeri. Og den nærliggende løsning, at man undlader at opvarme passagerkabinen, kan statens skibstilsyn heller ikke acceptere. For det er mod reglerne for passagertransport.

Altså står de stakkels Fejø-boere i en vanskelig situation. De 15 minutter, som sejlturen tager, må ikke gennemføres uden opvarmning, og opvarmning kan man ikke få. Så i stedet for at have forbindelse til fastlandet hver halve time, har man det nu kun et par gange daglig, når man kan låne Femøfærgen uden at gribe for meget ind i dens sejlplan.

Det kan godt være, at tanken om at sikre passagererne varme på sejlturen er venlig og human. Men vi tør godt påstå, at Fejø-boerne hellere vil tage de 15 minutters kolde sejltur og så være sikret transport, når de har brug for det. Loven vil nok sikre varme, men i den aktuelle situation er det reglerne, der bliver kolde og upersonlige. Langt koldere end den uopvarmede passagerkabine på den midlertidige færge.«